

χιλιάρικη ἐν τῇ μασχάλῃ, ὁ δὲ δεύτερος μὲ ζευ-
γος ποτηρίων ἐν μανδυλίῃ ἐξεκίνησαν περὶ πρὸς
τὸ κέρδος.

Κατὰ τὴν Ριζάρειον σχολὴν ὁ κρατῶν τὴν
φιάλην κουρασθεὶς λέγει πρὸς τὸν ἄλλον· «Ἄ-
σε με, βρὲ Γιάννη, νὰ πιῶ ἓνα ποτηράκι μαστί-
χα· ἔσκασα ἀπὸ τῇ δίψᾳ».

— Μπᾶ, λέγει ὁ ἕτερος, τότε τρώμε τὸ κε-
φάλαιο.

— Στὸ πλερόνω· ἔχω ἀκόμα μὲ δεκάρα.

— Τότε πιεῖ· καὶ ὁ Γιάννης δίδει τὸ
ποτήριον καὶ λαμβάνει τὰ δέκα λεπτὰ λίαν
εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ πρῶτον κέρδος. Ἀλλὰ
μετ' ὀλίγον ἔρχεται ἡ σειρὰ καὶ εἰς αὐτὸν νὰ
φέρῃ τὴν φιάλην, ἥς τὸ βάρος δὲν ἐβράδυνε
νὰ φέρῃ μετ' ὀλίγα βήματα τὴν αὐτὴν κόπω-
σιν ἦν καὶ εἰς τὸν πρῶτον.

— Γι· ἄκουσε, Κώστα, δός μου ἓνα ποτη-
ράκι νὰ πιῶ. Ἔσκασα.

— Ἀρ· δέ! Θὰ φᾶμε τὸ κεφάλαιο.

— Στὸ πληρόνω· νὰ μὴ δεκάρα· καὶ δίδει
εἰς αὐτὸν τὰ δέκα λεπτὰ, ἅτινα τῷ εἶχε δώσει
πρότερον ὁ Γιάννης καὶ πίνει τὸ ποτήριον.

Οὕτω ἐξηκολούθησαν πληρόνοντες ὁ εἰς τὸν
ἕτερον διὰ τοῦ αὐτοῦ νομίσματος μέχρις οὗ ἔ-
σθασαν εἰς Πεντέλην μὲ τὴν φιάλην κενήν, καὶ
ἐνησχολήθησαν ἴσως νὰ μοιράσωσι τὸ κέρδος
τῆς ἐπιχειρήσεως.

* *

Κυρία τις, τῆς ὁποίας τὰς περὶ ὠραϊότητος
ἀξιώσεις δὲν ἐδικαιολόγουν καθόλου αἱ ῥυτίδες
τοῦ προσώπου, ἔλεγε πρὸς τὸν πνευματικὸν της:

— Εἶνε ἁμαρτία, δέσποτά μου, νὰ χαίρω-
μαι ὅταν μοῦ λέγουν πὼς εἶμαι ὠραία;

— Βέβαια, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς·
γιατὶ κανεὶς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς
ἄλλους νὰ λέγουν ψεύματα.

* *

Ἰσπανικὸν ἐπιτύμβιον· Ἐνταῦθα κεῖται ἡ
ἀτυχὴς Ματθίλδη, ἀποθανούσα ἕνεκα σταθε-
ρότητος· πλησίασε, διαβάτα· ἡ ἀσθένεια αὕτη
δὲν εἶνε μεταδοτικὴ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ποτὲ κύριος ἀμελὴς δὲν ἔχει ὑπηρετήν ἐπι-
μελῇ.

Δὲν εἶνε ἄξιος νὰ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν φίλων
τοῦ ὁ ἀποφεύγων πάντα κίνδυνον τοῦ νὰ ἀπα-
ρέσῃ εἰς αὐτοῦς.

Ὁ νυμφευόμενος γυναικα μόνον διὰ τὸ κάλ-
λος αὐτῆς ὁμοιάζει ἐκείνον, ὅστις ἀγοράζει ἀ-

γρὸν μόνον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ φυόμενα ῥόδα. Καὶ
πάλιν ὁ τελευταῖος οὗτος θὰ εἶνε λογικώτερος·
διότι τὰ ῥόδα τοῦλάχιστον ἀναφύονται ταχτι-
κῶς κατ' ἔτος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Φυλακαὶ ἐν Ἑλβετίᾳ. Ἐν ταῖς «Ἐντυπώ-
σεισι» τῶν περιηγήσεων αὐτοῦ ὁ Ἀλέξανδρος
Δυμάς μεταξύ πολλῶν ἄλλων ἀναφέρει τινὰ
καὶ περὶ τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ φυλακῶν. Ἐν Ἑλβε-
τίᾳ δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε εἰρκταὶ οὔτε κἀτέργα,
ἀλλ' ἀπλῶς οἴκοι μετανοούντων. Ἐνα τούτων
ἐπισκεφθεὶς ὁ Δυμάς λέγει ὅτι τόσον ὀλίγον
ὁμοιάζει πρὸς τὰς φυλακὰς τῆς Γαλλίας, ὥστε
ἐνόμισεν ἀπλυστάτα ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς πτω-
χοκομείου.

Οἱ φυλακισμένοι εὐρίσκοντο, λέγει, κατὰ τὴν
ᾠραν ἐκείνην περιδιαβάζοντες ἐντὸς αὐλῆς προ-
ωρισμένης δι' αὐτούς. Εἶδε δὲ τούτους ἐκ θυ-
ρίδος συνομιλοῦντας καθ' ὁμίλους. Τινὲς αὐτῶν
ἔφερον ἐνδύματα μετὰ γραμμῶν πρασίνων καὶ
λευκῶν καὶ εἶδος τι σιδηροῦ δακτυλίου περὶ
τὸν τράχηλον· οὗτοι ἦσαν οἱ βαρύποιοι· ἐξ ἐτέ-
ρας δὲ ἀπέναντι κειμένης θυρίδος εἶδε γυναῖκας
περιδιαβαζούσας ἐντὸς κήπου ἀποτελοῦντος
μέρος τῶν γυναικείων φυλακῶν. Ἐπεσεκέφατο
εἶτα μικρὰ μεμονωμένα δωμάτια, ἐν οἷς κοι-
μῶνται οἱ φυλακισμένοι· ἦσαν ταῦτα ὠραῖα
κελλία καὶ μόνον ἐκ τῶν κιγκλίδων αὐτῶν διέ-
κρινέ τις ὅτι ἦσαν φυλακαί. Ἐκαστὸν τούτων
ἦτο κεκοσμημένον δι' ἐπιπλὼν ἀναγκαίων πρὸς
χρῆσιν ἐνὸς ἀτόμου, τινὰ δὲ εἶχον καὶ μικρὰν
βιβλιοθήκην, διότι εἶνε ἐπιτετραμμένον τοῖς
φυλακισμένοις ν' ἀφιερώσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν
τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως αὐτῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν περιγραφὴν τῶν
φυλακῶν· ἀμέσως δὲ κατωτέρω προστίθῃσιν ὁ
Γάλλος συγγραφεὺς· «Ὁ σκοπὸς τῶν οἰκῶν
τούτων τῆς μετανοίας δὲν εἶνε μόνον ν' ἀπο-
χωρίζωσι τῆς κοινωνίας τὰ ἄτομα, ἀπερ' θὰ
ἠδύναντο νὰ βλάψωσιν αὐτήν, ἀλλὰ προσέτι νὰ
ἐπιφέρωσι τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν τῶν ἀποχωρι-
ζομένων. Ἐν Γαλλίᾳ οἱ καταδικασθέντες ἐξέρ-
χονται τῶν φυλακῶν καὶ τῶν κατέργων μᾶλ-
λον διεσθαρμένοι παρ' ὅσον ἦσαν εἰσελθόντες
εἰς αὐτά· τούναντίον οἱ καταδικασθέντες Ἑλ-
βετοὶ ἐξέρχονται τούτων κρείσσονες.

» Ἰδοὺ δὲ ἐπὶ ποίας λογικῆς βάσεως ἡ κυ-
βέρνησις ἐγκαθίδρυσεν τὴν βελτίωσιν ταύτην.

» Τὰ πλείστα τῶν ἀδικημάτων ἔχουσιν ἀ-
φορμὴν τὴν ἐσχάτην πενίαν· ἡ κατὰστασις αὐ-
τῇ παρὰ τοῖς πλείστοις προέρχεται ἐκ τοῦ ὅ-
τι μὴ γινώσκοντες οὐδὲν ἐπαγγέλμα, δὲν δύ-
νανται τῇ βοηθείᾳ τῆς ἐργασίας αὐτῶν νὰ δη-
μιουργήσωσιν ἑαυτοῖς ὑπαρξίν ἐν τῷ μέσῳ τῆς

κοινωνίας. Τὸ ἀποχωρίζειν λοιπὸν αὐτοὺς ἐκ τῆς κοινωνίας, τηρεῖν αὐτοὺς φυλακισμένους ἐπὶ χρόνον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μακρὸν, καὶ ἀπολύειν καὶ πάλιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας δὲν εἶναι μέσον ὅπως βελτιωθῶσιν· ἀπλῶς μόνον στεροῦνται τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν καὶ οὐδὲν πλέον ῥιπτόμενοι δ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, ἣτις προῦκάλεσε τὴν πρώτην αὐτῶν πτώσιν, ἀναποφεύκτως θέλουσι καὶ πάλιν ἐξολισθησεῖν τὸ μόνον λοιπὸν μέσον ὅπως ἀπαλλαγῶσι ταύτης εἶναι νὰ ἐξισωθῶσι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ζῶσιν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν, δηλ. νὰ ἐφοδιασθῶσι δι' ἐπαγγέλματος καὶ χρήματος. Συνεπῶς λοιπὸν πρὸς ταῦτα οἱ οἰκοὶ τῶν μετανοούντων ἔχουσιν ὡς πρῶτον μὲν ὅρον ὅτι πᾶς κατὰδικος, ὅστις δὲν γνωρίζει ἐπάγγελμά τι, πρέπει νὰ ἐκμάθῃ ἐν τοιοῦτον κατ' ἐκλογὴν αὐτοῦ, καὶ ὡς δεύτερον, ὅτι τὰ δύο τρίτα τοῦ χρήματος ὅπερ ἤθελεν ἀποφέρει τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο κατὰ τὸν χρόνον τῆς φυλακίσεως τοῦ ἐνόχου ἔσονται ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἄρθρον δέ τι προστεθὲν κατόπιν συμπληροῖ τὸ φιλόανθρωπον τοῦτο μέτρον, διατάσσον ὅπως οἱ φυλακισμένοι διαβιβάζωσι τὸ τρίτον τοῦ χρήματος τούτου εἰς τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα, εἰς τὴν γυναῖκα ἢ τὰ τέκνα αὐτῶν.

«Οὕτως ἡ ἄλυστος τῆς φύσεως, ἡ βιαίως διὰ τὸν καταδικὸν συντριβεῖσα δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, συνάπτεται καὶ πάλιν διὰ νέων σχέσεων. Τὸ χρῆμα ὅπερ οὗτος ἀποστέλλει εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ παρασκευάζει αὐτῷ ἐν τῷ μέσῳ ταύτης εὐχάριστον ἐπάνοδον. Ὁ οἰκογενειακὸς βίος, οὗ τινος ἡ καρδιά αὐτοῦ τοσαύτην ἔχει ἀνάγκην, ἀφ' οὐ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ὑπῆρξεν ἐστερημένος τούτου, ἀνοίγεται αὐτῷ· διότι ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν αὐτῷ ἐξουθενωμένον, πτωχὸν καὶ γυμνὸν τὸ ἀπὸν τῆς οἰκογενείας μέλος, ἐπανάρχεται τούναντίον καθαρθένον ἐκ τοῦ παρελθόντος ἀμαρτήματος διὰ τῆς τιμωρίας αὐτῆς καὶ ἐξησφαλισμένον εἰς τὴν μέλλουσαν ἀρετὴν αὐτοῦ διὰ τοῦ χρήματος ὅπερ κατέχει, καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος ὅπερ ἐξέμαθεν».

Οἱ Γερμανοὶ χειρουργοὶ δὲν στεροῦνται τόλμης. Εἰς ἐξ αὐτῶν, Helferich καλούμενος, ἐκ Μονάχου, ἀφαίρεσας ὀγκῶδες οἰδεμα ἀπὸ τοῦ πάσχοντος βραχίονός τινος, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἐκ τῆς ἐγχειρίσεως προξενηθεῖσαν ὀπὴν, διὰ μυϊκοῦ ὄγκου ἀποσπασθέντος ἐκ μηροῦ κυνός. Μετὰ τρεῖς μῆνας, ὁ πάσχων ἀνεκτέθησεν τὴν χρῆσιν τοῦ βραχίονος αὐτοῦ τέλειον θεραπευθέντος.

οἱ κωφάλαλοι διδάσκονται νὰ ὁμιλῶσι καὶ νὰ γράφωσι διὰ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων. Κατὰ τινὰ ἀγγλικὴν ἐφημερίδα εἰς τὸν Wanerke ἐπὶ πᾶσιν ἡ ἰδέα νὰ φωτογραφῇσιν τὴν φυσιογνωμίαν ἀνθρώπου ἐν ᾧ αἱ κινήσεις αὐταὶ τῶν χειλέων ἦσαν λίαν χαρακτηριστικαί, ὅπως ἀποτυπώσῃ οὕτως τὴν εἰς ἕκαστον ἦχον ἀνταποκρινομένην κίνησιν τῶν χειλέων. Ἐπὶ τῶν φωτογραφημάτων τούτων, παρουσιασθέντων τῇ φωτογραφικῇ ἑταιρίᾳ, ἐντελῶς ἀπειροὶ τῆς διδακτικῆς τῶν κωφάλαλων μεθόδου ἀνθρώποι ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι τοὺς διαφόρους τόνους, ὡς εἰπεῖν, τῆς φωνῆς.

Ἐν τινι τῶν δραματίων τοῦ Ὁρσβάχ παρίσταται ὁ βρασιλιανὸς Πόμπα Ματαδόρες διασκορπίζων δουκάτα μὲν διὰ τοῦ μεδίμνου, ἀδάμαντας δὲ διὰ τῆς πλαστιγγῆς. Ὑπάρχει ὅμως οὐχὶ ἐπὶ σκηνῆς καὶ κατὰ φαντασίαν, ἀλλὰ πράγματι βρασιλιανὸς τις Don Ricardo da Jonza, πλουσιώτερος παντὸς Εὐρωπαίου καὶ Ἀμερικανοῦ, καὶ αὐτῶν τῶν Ροτσὶλδ, ἔχων ἐκ μεταλλείων χρυσοῦ καὶ ἀδάμαντων ἐτησίαν πρόσοδον 300,000,000 ! Ἐνα μῆνα τοῦ ἔτους διατρίβει ἐν Παρισίοις, ὅπου ἔχει 29 οἰκίας, καὶ ποιεῖται ἐλεημοσύνας βασιλοπρεπεῖς. — Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει Γάλλος κόμης, οὗτινος ἡ σύμβιος μέλλει νὰ κληρονομήσῃ χίλια ἑκατομμύρια. Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν Ἀμερικανὸς ἐπώλησε τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ κεῖται νῦν ἡ πόλις Σικάγο, ἐπὶ τῷ ὄρει νὰ τὸ ἀπολάβῃ μετὰ 99 ἔτη. Ἡ τοῦτου ἐσχάτη κληρονόμος ἐνυμφεῖθη τὸν Γάλλον κόμητα, εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου θὰ ἀνήκῃ ὅλη ἡ πόλις, εἰ μὴ ἐξαγοράσῃ ἑαυτήν. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἔχει τὰς δυσχερείας του, διότι θὰ διαμαρτυρηθῶσιν οἱ νῦν γαιοκτήμονες καὶ οἰκοδομηταί.

Ἐξ ἄρθρου δημοσιευθέντος ἄρτι ἐν τῇ «Ἐπιστημονικῇ Ἐπιθεωρήσει» περὶ τῶν λαῶν τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς περίεργα περὶ τοῦ στρατοῦ τῆς Δαχομεῦ. «Τὸ ἐκλεκτάτατον σῶμα τοῦ στρατοῦ ἐν Δαχομεῦ εἶναι ἡ λεγὼν τῶν Ἀμαζόνων· τὸ σῶμα τοῦτο συγκροτεῖται ἐκ νεανίδων ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ βασιλέως, οὗ τινος ἀποτελοῦσι τὴν σωματοφυλακίαν. Τὴν ἀπώλειαν τῆς παρθενίας ἐκτίνουσι διὰ τῆς ἰδίας ζωῆς. Αἱ γυναῖκες αὗται θεωροῦνται ὡς ἀνδρεότεραι καὶ σκληρότεραι τῶν ἀνδρῶν πολεμιστῶν· βέβαιον δ' εἶναι ὅτι εἰς δύο συμπλοκάς πρὸς ἄλλην τινὰ φυλὴν τῆς Ἀφρικῆς ἡ ἀφροσύνη αὐτῶν ἔσωσε δις τὴν ζωὴν τοῦ κυριάρχου αὐτῶν».